

Elbet Bu Bir Şiir Değildir

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 22 Haziran 2022

“Seni kitap kadar seviyorum.

Sen olmayınca deprem bile olmuyor şehirde.

Senin gözlüğünü taktım, camdan gökyüzüne

Baktım: Teşekkür ederim beyaz bulutun için.”(Alıntı)

Tam teşekküllü bir sevgi bu, Tanrı ise muhtırasını çoktan verdi ve içimdeki dehlizi beyaza boyadım ben şiirlerle ve yüklendiğim mevsimi tecrit ettim ansızın...

Ah, çektiğin nutuklar, bayım ve aşkın şahlanan kırbacı.

Bir iki hikâye ne ki yazdığım? Sen asıl yazmadıklarımın sor beni...

Telaşlıyım bu aralar doğruyu söylemek gerekirse kendimi bildim bileli.

Ne Pişekarım ne Karagöz ama kara gözlerine b/aktığımda tanıdık geldi bana bakışın ve ifa ettiğim her şey malum olmakta bir gün evvelinden en azından dik yokuşları düz biliyorum ben hayallere daldıkça.

Ufkumda saklıdır mizacım ve mihrabım.

Uyuduğum kadar da mutluyum: seninle tavaf ettiğim gezegen ve ellerim kayboluyor ellerinin içinde bir yandan da içerliyorum hayata ama biliyorum ki gördüğüm rüyayı uyandırdığımda hatırlamayacağım oysaki ısmarlamıştım ben bunca hayali sersem sepelek yaşadığım kadar yaşattığım sevginin iklimi ve esen rüzgârı sen bildiğim yaz akşamlarında.

Meymenetsiz kimi insan yüzlerinde: nur değil saklı olan belki de dağılan nar gibi insan izlekleri hem insan sevdiği kadar bahtiyar değil mi?

Yeltenmiyorum artık mutlu olmaya yaşarken ve sevebildiğimden öte ulaştım ulaşacağım en tepe Makama ve mırıldandığım dualarımı tek duyan nasıl ki Tanrı artık kimseyi sevmiyorum Rabbim kadar ve hiç olmadığım kadar mutluyum mademki yakınım Allah’a.

Çöktü kurduğum köprüler ve çürük çıktı pazardan aldığım elmalar bense sadece bileğimi dişliyorum ki zaman dunsun diye ve şerh düşün evren: sabit kalan anda nasıl ki saklı mevcudiyetim ve işte sonsuzluğun yayında gidip geliyorum keman gibi bilemediğim kadar notaları bilmediğim kadar karanlığı ve kök hücrelerimde sabitlediğim duyguların ki aşkın en ulu rakımında bazen bir kuş olup da konuyorum işte İlahi Aşka.

Kaybolduğum değil asla yalan kaybettiklerim de.

Ucundayım göğün kancasısın ve kancık diye birbirini yerin dibine batıran insanlardan haz etmiyorum.

Bir rengim de yok benim ve asası saklıdır yüreğimde bir ömür ettiğim yeminlerin.

Şiir olmaya meylettim bir kere kalemi elime aldığım ölümsüz olacağımı da tahmin ettiğim unutulmaz gecemde.

Bilememişim de öncesinde hayatın şiirlerden ibaret olduğunu ve her anımda da şiirlerin mevcut olduğunu.

Şair kulağıma fısıldıyor ikide bir bense ikiletmeden dönemiyorum yüzümü ona ve Sağır Sultan dahi duymuşken nasıl da ağırdan alıyorum duyduklarımı:

“Harften, virgülden, kelimeden şiire dönemiyorum,

Dizeyi filan çıkardım aramızdan görüyorsunuz

Ya sabır ya şiir ya tahammül ya aşk

Şiire dönmek istiyorum şiire dönmek istiyorum...”

Kulağımda tıkaç yüreğimde tıpa ve tıpa tıp benzediğim şiirler hep de şiirlere öykündüğümü yeni yeni anlıyorum.

Dilim yanıyor sözcüklerden ve ellerim terliyor devasa sınav salonlarında ve o uzun okul koridorlarında ben hep sayılarla ve formüllerle bir de t-tabloları ile mücadele verip sayılarla ve finans verileri ile iştilgal etmişken nereden bilebilirdim şiirin ve aşkın içine düştüğümü aslında içimde saklı binlerce şifreyi yaza yaza şiirlerde ve yazılarda bulacağımı?

Çimdiklediğim kadar sözcükleri çemkiren iblise de itibar etmediğim ve göl kadar sakın gül kadar güzel kokan kan gibi yakıcı ve kar gibi içimi aydınlatan tek heceli sözcüklerle kurduğum ilişki ise çok başka.

Gam yüklü madem notalar.

Mademki gem vurdum kaleme.

Mademki cin gibi akıllıyım çocukluğumdan beri.

Mademki aşk kadar sabırsızım ve yakıcı.

Hamt ettiğim kadar Rabbime ve işte soluk soluğa kaldığım bir yazının arifesinde geceyi nasıl da kucakladım sessizlikle ihya olmanın vereceği huzuru resmettiğim şu boş beyaz sayfaları anamın ak sütü gibi helalinden cümlelerle doldurmanın ve kendime bir cennet inşa etmemin de coşkusu başka hiçbir şeyde yok ne de olsa her birini aşk ile yapıyorum ve aşına olduğum aşka hep de yükleniyorum günüm de gecem de sevmeden geçmemişken bir ömür...

Bir şiir olmaktan öte şiirin ele geçirdiği bedenim ve ruhum ve şiire meylettığım ömrün öksüz kalan özlemi ve öznenle ve de öz verimle bir ön söz yazmaksa romana yürekte taşanı ben nasıl dindirebilirim eğer ki sevmeyip yazmazsam?

“Bu bir şiir değildir” dediğinizi duyar gibiyim ve bence de bu bir şiir değil ama ben hicretiyim şiirin ve aşkın elbet şiarım da gâipten gelen coşkuyla bana musallat olan o bitimsiz umudum ve inancım ve kendimle olan yolculuğumda bitmeyen katlar çıktığım kâinata ve her halükarda şiirler benim gıdam gerçi zaman zaman şiirin tek kelimesini hissetmiyorum diğer yandan da damarlarımda akan kanın ve gördüğüm her nesnenin her insanın da sonsuz şiire tekabül ettiğini derinden hissediyorum ve mademki öyle diyorsunuz canınız sağ olsun:

Sizi mi kıracağım, bayım elbet bu bir şiir değildir ama şiir olmaya namzet ve şiir yazmaya dair o kadar çok geçerli sebebim var ki tıpkı aşk ikliminde salınan bir yaprak gibi en çok severken yüreğimin titrediği ve yazdığım da titremenin sona erip huzura kavuştuğum en azından bir süreliğine...